

1.

"Hei, mikäs taas unohtui?"

Isla oli tuskin päässyt kadulle, kun isä huikkasi ovelta hänen peräänsä. "Otat Jokenkin mukaan! Pitääkö siitä joka kerta muistuttaa!"

Isla huokaisi. Tästä oli tullut jokapäiväinen kina. Tokihan hän Jokkea ulkoilutti kuten ennenkin, mutta edes kerran päivässä hän halusi metsään pelkästään colliensa Hipin kanssa. Hän oli jo ehtinyt unohtaa, miten helppoa ja ihanaa ulkoilu sen kanssa oli. Äiti oli antanut Hipin hänelle vasta pari viikkoa sitten, ja Isla nautti suunnattomasti saadessaan samoilla tutussa metsässä Hippi kannoillaan. Hippi ei tarvinnut edes hihnaa, ei edes jalkakäytävällä, sillä se kulki aina hänen vierellään eikä ikinä karkaisi mihinkään.

"Mä käyn vaan nopeasti Hipin kanssa talon

takana metsässä. Mä tulen hakemaan Joken ihan kohta, sitten me mennään Kaislan ja koirien kanssa pitemmälle lenkille.”

Isä näytti kiukkuiselta, mutta ei painostanut enempää. ”Ja pidät sen koiran kadulla hihnassa!” hän vain komensi.

Samassa naapurin ovi avautui ja naapurin vanhempi lapsi juoksi riemusta hihkuen Hipin luokse. Hippi väisti, ensin Islan taakse, sitten melkein autotielle asti, ja Isla kiirehti kytkemään sen hihnaan. Toisin kuin Jokke, Hippi ei välittänyt lapsista, se jopa vähän aristeli kovaäänisiä lapsia. Isla tajusi samassa, että se oli varmaan yksi syy sille, miksi äiti oli suostunut luopumaan Hipistä: äidille ja Kimmolle oli tulossa vauva, eikä Hippi varmaankaan viihtyisi pikkulapsiperheessä.

Naapurin lasten äiti Pilvi tuli ulos pienempi lapsi sylissänsä. ”Sehän on kiltin näköinen, varmasti parempi koira kaupunkiympäristöön”, Pilvi sanoi hyväksyvästi. Islaa huvitti: Jokkeahan Pilvi pelkäsi. ”Varmaan olikin parempi luopua siitä koirasu... toisesta koirasta”, Pilvi jatkoi. Hän ei

siis edelleenkään ollut tajunnut, ettei Jokke ollut mikään koirasusi!

”Jokestako? Ei me siitä olla luovuttu”, Isla sanoi ällistyneenä eikä edes yrittänyt enää selittää, että Jokke oli jämtlanninpystykorva, ei koirasusi.

Isla lähti kohti metsää, sillä Hippi ei pitänyt pikkupojan kovakouraisesta paijaamisesta yhtään. Vaikka Hippi olikin kiltti, se ei sietänyt sitä että sen karvoja nyhdettiin, ja naapurin poika ei tuntunut tietävän miten koiria silitettiin nätisti.

Metsään päästyään Isla laski Hipin irti. Toisin kuin Jokke, Hippi ei ollut ollenkaan hajujen perään. Se seurasi Islaa kuin varjo.

Pitkästä aikaa Islasta tuntui, että hän oli onnellinen. Kesäloma oli juuri alkanut ja edessä oli kaksi pitkää kuukautta täynnä kaikkea hauskaa tekemistä. Islalla oli vaikka minkälaisia suunnitelmia yhdessä Kaislan ja Kashmirin kanssa. Vihdoinkin hän sai tehdä juuri sitä mitä halusi; puuhata koirien kanssa kaikki päivät. Tästä tulisi ihan superkesä!

Kun Isla palasi kotiin, Jokke oli eteisessä vastassa. Se oli haljeta riemusta, aivan kuin he olisivat olleet poissa päiväkausia eikä vain varttituntia. Jokke hyppi ja loikki Hipin ympärillä niin riehakkaasti, että yleensä niin ystävällinen Hippi jopa irvisti sille. Se ei kuitenkaan Jokkeen juurikaan tehonnut. Jokke jaksoi hössöttää Hipin ympärillä tuntikausia.

”Nyt rauhoitut”, Isla komensi Jokkea ja meni koirat kannoillaan keittiöön.

Isä oli puhelimessa ja äänensävyistä Isla arvasi, että hän puhui heidän entisen naapurinsa Lassen kanssa. Lasse asui edelleen Porvoossa, josta he olivat muuttaneet Helsinkiin.

”Ilman muuta onnistuu. Totta kai tullaan apuun”, isä lupasi, ja lopetti sitten puhelun.

”Kuules, Lasse pyysi meitä apuun. Se Myra, Lassen uusi metsästyskoira, saa pentuja ihan minä päivänä tahansa, ja Lassella on huomenna veljensä hautajaiset. Lupasin että mennään sinne siksi aikaa vahtimaan sitä koiraa.”

”Pentuja?” Isla hämmästyi. ”Et sä ole kertonut, että se odottaa pentuja?”

”Ethän sinä ole ollut siitä kauhean kiinnostunut, ethän sinä ole Myraa edes nähnyt”, isä vain tokaisi.

Se oli totta. Isä oli maininnut muutamaan otteeseen uuden metsästyskoiran, joka oli tullut Lasselle aikuisena, mutta huoli Hipin kohtalosta oli täyttänyt Islan mielen, eikä hän ollut uhrannut Myralle ajatustakaan. Isla ei ollut tiennyt edes sitä, että Myra oli ollut Lassen veljen koira.

Ovikello soi ja Jokke ryntäsi ovelle. Se tiesi, että Kaisla ja Kashmir olivat tulleet hakemaan heitä metsälenkille. Isla avasi oven ja kajautti: ”Haluatko lähteä huomenna kätilöksi metsästyskoira-pentueelle?”

Kaislan ilme oli näkemisen arvoinen.

2.

"Kyllähän sinä nyt voisit välillä kotonakin olla", isä sanoi ärtyneesti, kun Kaisla mainitsi, että hänet oli kutsuttu Porvooseen lauantaipäiväksi. Mahdollisista koiranpennuista hän ei viitsinyt kertoa mitään, ei isä olisi tajunnut kuitenkaan.

Kaislaa tosin hermostutti, eihän hänellä ollut mitään kokemusta koirien synnytyksestä. Entä jos pennut syntyisivätkin kun he olivat siellä? Entä jos jokin menisikin pieleen, kuten Hipin pentujen kanssa oli käynyt? Toisaalta Isla oli ollut mukana monen koiran synnytyksessä, ja olihan Islan isäkin apuna.

Kaisla oli kuitenkin varmistanut ainakin viisi kertaa, sopisiko tosiaan, että hänkin tulisi. Isla oli vakuuttanut yhtä monta kertaa sen sopivan. Ja Kashmir saisi tulla mukaan, Lassen talossa oli tilaa, vaikka oli tietenkin selvää, että pentuja

odottava Myra tarvitsi oman rauhansa.

Kaisla kuuli, miten Johanna paasasi keittiössä isälle Joonan neuvolakäynnistä. Neuvolassa oli jälleen valitettu Joonan painosta ja moitittu ruokattumuksia. Johanna oli yrittänyt saada Joonan syömään terveellisemmin, mutta Joonan ei suostunut syömään kasviksia, ei edes pinaattilettuja tai kasvissosekeittoa, jotka olivat Islan lempiruokia. Johanna oli kuitenkin keksinyt ilmoittaa Joonan kesäksi nappulafutikseen.

Kaisla ei oikein pystynyt kuvittelemaan jatkuvasti kiukuttelevaa Joonaa jalkapallotreeneissa, miten se muka jaksaisi kuunnella ohjeita sieläkään? Kokemuksesta Kaisla tiesi, että Joonan suuttui aina, jos ei saanut tahtoaan läpi. Kuinka kävisi, kun joku muu saisi pallon Joonalta pois tai tekisi maalin? Joonan saisi takuulla raivarin. Joonan kyllästyi muutenkin kaikkiin leikkeihin ja peleihin nopeasti ja halusi määrätä aina, pikkuveli Nooa ei saanut juuri koskaan päättää. Kaisla ei jaksanut uskoa, että Joonan jaksaisi innostua jalkapallostakaan.

Kaisla oli joka tapauksessa niin lopen kyllästynyt kuulemaan Joonan ongelmista, että päivä Porvoossa tuntui pelastukselta, vaikka se vähän jännittikin.

3.

Aamu oli sateinen ja vasta kun he tulivat Porvooseen, pilviverho alkoi rakoilla. Aurinko sai joen pinnan välkehtimään ja Isla muisti taas kerran, miksi Porvoo oli hänestä paljon Helsinkiä kauniimpi kaupunki niin kesällä kuin talvellakin. Hän oli juuri osoittamassa joen yli liitävää isoa lintua Kaislalle, kun Kaislakin huomasi sen: ”Haikara, vau, mä en ole koskaan ennen nähnyt haikaraa livenä.”

Tietysti Kaisla tunnisti tuonkin linnun. Isla ei voinut käsittää miten Kaisla tunsii niin monia lintulajeja. Hänestä se olisi voinut olla vaikka tavallista suurempi, omituisen näköinen lokki.

Kaisla oli ollut koko automatkan oudon vaite-
lias ja nyt vasta Isla tajusi, että häntä jännitti. Olihan se ymmärrettävää, koska Kaislalla ei ollut

kokemusta vastasyntyneistä pennuista. Isla puolestaan oli innoissaan: olisipa mahtavaa päästä pitkästä aikaa seuraamaan pentujen syntymää.

Lasse oli heitä pihalla vastassa, mustassa puvussa, totisen oloisena. Niin tietysti, Lassehan oli menossa veljensä hautajaisiin, Isla muisti nolona.

”Tervetuloa koko poppoo!” Lasse tervehti hirvi-koira Raijan innostuneen haukun säestämänä.

Jokke vastasi haukkuun autosta, ja isä otti sen takaluukusta ja vei Raijan kanssa tarhaan. Jokke oli aivan ihastunut vanhaan Raijaan, ja Raijakin viihtyi Joken seurassa. Molemmat lakkasivat haukumasta samantien.

”Hippi ja Kashmir saavat jäädä autoon odotamaan”, isä komensi. ”Otetaan ne sisään sitten myöhemmin.”

”Mitä turhia, ne voivat hyvin tulla keittiöön, minä olen asentanut sinne koiraportin”, Lasse sanoi ja kutsui heidät peremmälle.

Hippi muisti toki Lassen ja rauhoittui makamaan keittiöön Islan jalkojen juureen, mutta